

## Arrest

**nr. 164 386 van 18 maart 2016**  
**in de zaak RvV X / II**

**In zake:** X

**Gekozen woonplaats:** X

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 19 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 oktober 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. HELSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, komt op 2 november 2010 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op 4 november 2010 asiel aan. Op 15 februari 2011 beslist de Adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 62 771 van 7 juni 2011 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

1.2. Op 16 juni 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

1.3. Op 9 juli 2012 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 6 augustus 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven.

1.4. Op 4 augustus 2015 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.5. Op 14 september 2015 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand van het district Deurne het huwelijk tussen de verzoeker en A. D., die de Belgische nationaliteit heeft, te voltrekken.

1.6. Op 20 oktober 2015 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) genomen.

1.7. Op 20 oktober 2015 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) voor drie jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

*(...)*

*Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

*Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:*

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

*Na definitieve verwerping van zijn asielaanvraag werd aan betrokkene op 22.06.2011 een bevel betekend om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (13*qq* van 16.06.2011). Na verwerping van zijn medische regularisatieaanvraag werd aan betrokkene op 23.08.2013 een tweede keer een bevel betekend om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen*

*Op 04.08.2015 werd door de politie van Antwerpen aan betrokkene nogmaals een bevel betekend om uiterlijk op 03.09.2015 het grondgebied te verlaten. Zij werd daarbij aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.*

*Drie vroegere beslissingen tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd.*

*Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.*

*Drie jaar*

*Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:*

*Artikel 74/11, §1, tweede lid:*

- voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of
- een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

*Betrokkenes asielaanvraag en aanvraag tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. De Burgerlijke Stand van Antwerpen weigerde na negatief advies van het Parket van Antwerpen wettelijke samenwoning van betrokkene met een Belgische onderdane te registreren nadat was vastgesteld dat deze enkel gericht was op het verwerven van een verblijfsrecht voor betrokkene en niet op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.*

*Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.  
(...)"*

1.8. Op 29 oktober 2015 is de verzoeker zonder verzet vertrokken naar Douala.

## 2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

## 3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van niet-ontvankelijkheid op wegens laattijdigheid. Zij meent dat het beroep had moeten worden ingesteld binnen de vijftien dagen na kennisgeving.

3.2. In zijn synthesesmemorie repliceert de verzoeker hierop dat de uitzonderingstermijn van vijftien dagen waarin artikel 39/57, § 1, van de Vreemdelingenwet voorziet, enkel slaat op vreemdelingen die op het ogenblik van de kennisgeving reeds worden vastgehouden op basis van een andere beslissing en dat deze uitzondering niet mag worden uitgebreid tot de vreemdeling die pas van zijn vrijheid wordt beroofd bij de kennisgeving van de beslissing zelf. Daarenboven wijst de verzoeker er in zijn synthesesmemorie op dat hij zich bij de betekening van de bestreden beslissing niet bevond in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet, maar dat hij verbleef op het kantoor van de lokale politie.

3.3. Artikel 39/57, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

*“§ 1. De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.  
Het verzoekschrift wordt ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht:  
1° indien het beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering;  
(...)"*

Uit deze bewoordingen blijkt dat de beroepstermijn in principe dertig dagen bedraagt. Bij wijze van uitzondering bedraagt de beroepstermijn vijftien dagen indien het beroep wordt ingediend door een vreemdeling die op het ogenblik van de kennisgeving het voorwerp uitmaakt van een welbepaalde vrijheidsberovende maatregel, met name *“een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 of 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering”*. Zoals de verzoeker in zijn synthesesmemorie terecht opmerkt, slaat deze uitzondering dus enkel op vreemdelingen die op het ogenblik van de kennisgeving reeds worden vastgehouden op basis van een andere beslissing en mag de uitzondering van de verkorte beroepstermijn niet worden uitgebreid tot de vreemdeling die bij de kennisgeving van een beslissing nog niet is vastgehouden doch pas van zijn vrijheid wordt beroofd bij de kennisgeving van die beslissing zelf (cf. RvS 17 maart 2015, nr. 230.528).

Te dezen toont de verwerende partij niet aan dat de verzoeker zich op het ogenblik van de betekening van de bestreden beslissing bevond in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 of 74/9 van de Vreemdelingenwet of dat hij op dat ogenblik ter beschikking was gesteld van de regering op basis van een andere beslissing.

Bijgevolg is de verkorte termijn van vijftien dagen waarin artikel 39/57, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet voorziet *in casu* niet van toepassing.

Het op 19 november 2015 ingestelde beroep tegen de op 20 oktober 2015 ter kennis gebrachte bestreden beslissing is derhalve tijdig ingediend.

3.4. De exceptie van niet-ontvankelijkheid *ratione temporis* wordt verworpen.

#### 4. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

4.1.1. In een eerste middel van zijn synthesememorie voert de verzoeker de schending aan van artikel 74/13 *iuncto* artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker tevens gewag maakt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

*“Doordat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie besliste dat voor verzoeker een inreisverbod zou gelden, waarbij hij enerzijds het inreisverbod motiveerde en anderzijds de duur van 3 jaar;*

*Dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelt dat het feit dat betrokkene een relatie zou hebben met een Belgische onderdaan, hem niet automatisch recht geeft op verblijf;*

*Terwijl artikel 74/13 van de vreemdelingenwet stelt :*

*“... Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land...”*

*Dat blijkt dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie juist geen rekening hield met het familieleven van verzoeker;*

*Dat indien hij rekening zou houden met het familieleven van verzoeker, hij net geen inreisverbod zou opleggen en zeker niet van drie jaar;*

*Dat ter staving hiervan dient opgemerkt te worden dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zijn beslissing heeft genomen vanuit de overweging dat verzoeker en zijn partner “wettelijk samenwoonden” en op grond van deze gezinssamenstelling om een verblijfsrecht verzocht, terwijl verzoeker en zijn partner een huwelijksaanvraag deden, wat wezenlijk verschilt van een wettelijke samenwoning;*

*Dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie daarenboven onvermeld laat dat verzoeker en zijn partner beroep aantekenden, nog voor de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, tegen de weigering door de Stad Antwerpen.*

*Dat beslissingen van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in het verleden reeds vernietigd werden omwille van het gegeven dat bleek dat de gemachtigde niet heeft onderzocht of de verzoeker en zijn partner binnen de voorziene beroepstermijn zich in rechte hebben voorzien tegen de weigering van de huwelijksvoltrekking van de ambtenaar van de burgerlijke stand. (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 21 augustus 2014 - - 128.192)*

*Dat het gegeven dat de gemachtigde in het kader van de aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan een vervaltermijn is gebonden doet, geen afbreuk aan de bij artikel 40bis, §2, f) van de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarde dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand kracht van gewijsde moet hebben hetgeen betekent dat er geen*

*beroep is tegen ingediend zoals voorzien In artikel 167, zesde lid van het Burgerlijk Wetboek (GwH 12112013, B.8.3.2.) of dat dit beroep is verworpen. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht werd dan ook terecht aanvaard.*

*Dat het in dat licht ook opvallend is dat de staatssecretaris het persoonlijk voornaamwoord “zij” gebruikt ipv “hij”, wat er tevens op wijst dat het eerder “copy/paste” is van een andere beslissing, dan een doorgedreven onderzoek van het dossier en een gedegen motivatie;*

*Dat aldus blijkt dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie uitging van een verkeerde premisse, een wettelijke samenwoning en niet, zoals behoorde, een huwelijk, en zodoende hij niet conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, rekening hield met de gezinssituatie van verzoeker.*

*Dat het gegeven dat verzoeker een relatie heeft met een Belg en het dus aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bekend is dat verzoeker op trouwen staat, net maakt dat “rekeninghouden met het familieleven” ertoe zou moeten leiden dat verzoeker geen inreisverbod krijgt, laat staan van drie jaar;*

*Dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet net de bescherming van de vreemdeling voor ogen heeft en niet de bestraffing door een inreisverbod van drie jaar;*

*Dat het inreisverbod een straf vormt die de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie oplegt aan verzoeker, zonder rekening te houden met de artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en ipso facto dus evenmin met artikel 8 van het EVRM;*

*Dat verzoeker kan begrijpen dat een bevel om het grondgebied te verlaten gemotiveerd wordt door verwijzing naar rechtspraak bij Uw raad voor vreemdelingenbetwistingen (en waarnaar de Staatssecretaris uitgebreid verwijst), waarbij wordt gesteld dat artikel 8 EVRM niet automatisch inhoudt dat de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer kunnen worden gelegd;*

*Dat het echter niet strookt met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat een inreisverbod op dezelfde manier wordt gemotiveerd;*

*Dat het de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zelf is die uiteindelijk de Vreemdelingenwet en het EVRM naast zich neerlegt door geen rekening te houden met de familiale toestand van verzoeker en een inreisverbod op te leggen.*

*Dat het zelfs net lijkt alsof de relatie van verzoeker met haar verloofde/echtgenoot, net bijdragen tot het opleggen van het inreisverbod van drie jaar, omdat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten allen prijze wil vermijden dat verzoeker middels een huwelijk alsnog tot een machtiging tot verblijf zou raken;*

*Dat het immers zeer vreemd voorkomt dat “out of the blue” en naar verzoeker vermoedt net omwille van het huwelijk, hij in augustus een derde bevel om het grondgebied te verlaten krijgt, nadat hij er al twee heeft gekregen;*

*Dat het er dus eerder op lijkt dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een dossier aan het opbouwen was en al voorafgaandelijk aan de beslissing van de Ambtenaar van Burgerlijke stand van de stad Antwerpen, wist dat hij verzoeker zou opsluiten en terugsturen;*

*Dat een dergelijk beleid uiteraard niet strookt met de wet, laat staan met artikel 8 EVRM;*

*Dat bovendien de pogingen van verzoeker op het bekomen van een legaal verblijf niet als motivatie tegen verzoeker kunnen worden gebruikt;*

*Toelichting bij het middel:*

*De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze.*

*Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat indien de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie het recht op verblijf niet erkent, deze beschikt over de keuze al dan niet een inreisverbod te incorporeren in de beslissing en alleszins om de termijn te bepalen; anders zou er geen sprake zijn van een maximum termijn, maar louter van een termijn.*

*Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden.*

*Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording "maximum" de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een inreisverbod af te leveren en ook de duur te bepalen.*

*Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.*

*De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel. Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: "Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)*

*Dit principe werd recent nog bevestigd in een arrest van de RVV van 25 april 2013, 101.037.*

*Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat een tegenstrijdige, onjuiste en zeer summiere motivering werd gegeven waarom de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft gekozen voor een inreisverbod en dit met een termijn van 3 jaar.*

*De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen en het motief is zelfs inherent in tegenspraak met de vreemdelingenwet;*

*De beslissing wordt doet de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet conform de wettelijke bepalingen gemotiveerd, reden waarom ook deze beslissing vernietigd dient te worden.*

*Terwijl de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelt dat art. 74/13 niet van toepassing is, verzoeker zijn verzoek niet slechts baseert op artikel 74/13, maar tevens op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet;*

*Dat, gelet op de bewoordingen van de wet, het ene onverminderd verbonden is met het andere en de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie spijkers op laag water zoekt.*

*Dat verzoeker bovendien opmerkt dat de Vreemdelingenwet stelt dat De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen (artikel 74/11 §2 van de Vreemdelingenwet) en de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bovendien een poging tot motivatie doet, zodat niet kan ontkend worden dat de beslissing tot inreisverbod nauwkeurig en nauwgezet moet worden gemotiveerd, quod non in casu."*

4.1.2. De verwerende partij antwoordde met betrekking tot het eerste middel, zoals aangevoerd in het verzoekschrift, het volgende in haar nota met opmerkingen:

*"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:*

- artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet,
- de materiële motiveringsplicht,
- de zorgvuldigheidsverplichting,
- de redelijkheidsverplichting,
- het proportionaliteitsbeginsel,
- de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen.

Er wordt tevens gewag gemaakt van een schending van artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

Betreffende de vermeende schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor dat er geen rekening zou zijn gehouden met het familieleven, en dit zou nochtans zijn voorgeschreven op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Een dergelijk beleid zou niet stroken met de wet, laat staan met artikel 8 EVRM.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Verweerder dient evenwel op te merken dat de in casu bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft.

Artikel 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder :

(...)

6° beslissing tot verwijdering : de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering : de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;

8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering;" (eigen markering)

Verzoekende partij laat gelden dat uit voormelde artikel 1 van de Vreemdelingenwet reeds afdoende blijkt dat de beslissing tot verwijdering enerzijds en de beslissing waarbij de toegang en het verblijf op het grondgebied voor een bepaalde termijn wordt verboden onmiskenbaar twee onderscheiden beslissingen uitmaken.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is in casu niet van toepassing:

"Verzoekers houden vervolgens voor dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen heeft nagelaten de bepalingen van de artikelen 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet te respecteren. Voormelde wetsartikelen leggen verweerder een aantal verplichtingen op bij het nemen van een verwijderingsmaatregel. De bestreden beslissingen zijn evenwel geen verwijderingsmaatregelen, doch inreisverboden, zodat verzoekers in voorliggende zaak niet nuttig kunnen verwijzen naar de verplichtingen die voortvloeien uit de artikelen 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet, waarin bovendien geen bijkomende formele motiveringsverplichting kan worden gelezen." (R.v.V. nr. 137 877 van 3 februari 2015)

"Uit de bewoordingen van deze bepaling blijkt duidelijk dat dit artikel enkel van toepassing bij het nemen van een beslissing tot verwijdering. Deze bepaling speelt dus niet bij het nemen van een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, wat hier het geval is. Verzoekers betoogt dat steunt op een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, mist juridische grondslag." (R.v.V. nr. 135 117 van 16 december 2014)

Terwijl er in de bestreden beslissing wel degelijk rekening is gehouden met het door verzoekende partij voorgehouden gezinsleven.

Op 11.09.2015 werd door de procureur des Koning Antwerpen een negatief advies gegeven omtrent de voltrekking van het huwelijk tussen verzoekende partij en mevrouw A. D. (...).

De ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen heeft de huwelijksvoltrekking geweigerd bij beslissing dd. 14.09.2015.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft terecht rekening gehouden met de beslissing tot weigering van de huwelijksvoltrekking die op 14.09.2015 werd genomen. Er kon aldus worden besloten dat er geen sprake is van een duurzame verbintenis tussen de partners.

Verweerder wijst hieromtrent op volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"De Raad besluit dat de gemachtigde, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, vermag rekening te houden met [...] het feit dat een ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde een huwelijk te voltrekken omdat dit huwelijk was gericht op het verwerven van een verblijfsrecht.

Verzoekster toont verder niet aan dat de gemachtigde gegevens buiten beschouwing heeft gelaten die hem er hadden kunnen toe brengen te beslissen tot een inreisverbod met een minder lange geldingsduur.

Uit het bestreden inreisverbod blijkt immers dat rekening werd gehouden met verzoeksters voorgehouden relatie met een Belgische man maar dat wordt verwezen naar de beslissing van de ambtenaar van burgerlijke stand waarbij de huwelijksvoltrekking werd geweigerd omdat hij oordeelde dat er sprake was van een schijnrelatie." (R.v.V. nr. 132 662 van 31 oktober 2014)

Het gegeven dat verzoekende partij beroep heeft ingesteld tegen de weigeringsbeslissing doet geen afbreuk aan de vaststellingen die blijken uit het advies dd. 11.09.2015 van het Openbaar Ministerie en de weigeringsbeslissing dd. 14.09.2015 van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging om hiermee rekening te houden.

De verweerder merkt inderdaad op dat de bestreden beslissing een materiële misslag bevat. Waar 'wettelijke samenwoning' werd geschreven, werd eigenlijk 'huwelijk' bedoeld.



*Dat blijkt ook uit het administratief dossier. Immers werden het negatief advies van de procureur des Konings en ook de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand gevoegd.*

*Deze materiële misslag kan in geen geval tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.*

*Zie naar analogie:*

*“Er dient te worden vastgesteld dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Raad bij arrest van 21 januari 2009 nr. 21 701 aan eerste verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd. Dat de Raad deze statussen aan eerste verzoekster geweigerd heeft, steunt bijgevolg op een correcte feitenvinding. De omstandigheid dat in de bestreden beslissing een verkeerde datum van dit arrest wordt vermeld, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoekster zich in de voorwaarden bevond om een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker te krijgen. Een materiële vergissing in de datum van het arrest van de Raad kan niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.” (RvV nr. 86 593 van 31 augustus 2012)*

*“De materiële misslag, wat het cijfer 1459, 50 betreft, doet geen afbreuk aan het kennelijk redelijk motief dat geen afdoende bewijs is geleverd over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken en aan de mogelijkheid voor verzoeker om, aan de hand van het motief in de bestreden beslissing, het juiste bedrag te kennen.” (RvV nr. 84 403 van 10 juli 2012)*

*Ook het gegeven dat het persoonlijk voornaamwoord ‘zij’ zou zijn gebruikt in plaats van ‘hij’ doet geen afbreuk aan het feit dat de bestreden beslissing wel degelijk de specifieke situatie van verzoekende partij heeft beoordeeld.*

*Ten overvloede merkt verweerder op dat het in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.*

*Verzoekende partij levert dit bewijs niet.*

*De kritiek van verzoekende partij die thans in haar verzoekschrift wordt aangehaald, is geenszins van die aard om vast te stellen dat er tot een ander oordeel zou kunnen worden gekomen.*

*Zie in die zin:*

*“Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweerd gezinsleven met V(...) Y(...) I(..) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staft.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)*

*Verzoekende partij wijst ook op een schending van artikel 8 EVRM.*

*Deze door verzoekende partij ingeroepen schending van art. 8 EVRM is al evenmin ernstig.*

*Het kan immers niet worden ingezien hoe een beslissing die geen beëindiging van een verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel inhoudt, een breuk van de gezinsrelaties tot gevolg zou kunnen hebben.*

*Zie ook:*

*“Er wordt herhaald dat door een gebrek aan verwijderingsmaatregel een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde is en beschouwingen daaromtrent aldus niet dienstig zijn.” (R.v.V. nr. 88 895 van 3 oktober 2012)*

*Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:*

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van*

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verweerder laat ten overvloede gelden dat de verzoekende partij in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie dient te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Immers, uit het administratief dossier blijkt dat er geen sprake is van een duurzame verbintenis tussen de partners.

Op 11.09.2015 werd door de procureur des Koning Antwerpen een negatief advies gegeven omtrent de voltrekking van het huwelijk tussen verzoekende partij en mevrouw A. D. (...). De ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen heeft de huwelijksvoltrekking geweigerd bij beslissing dd. 14.09.2015.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoekende partij gaat hier zelfs niet op in.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk, en na het verstrijken van de termijn van het inreisverbod. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt, noch een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Terwijl nopens het inreisverbod en de termijn van het inreisverbod afdoende werd gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Het inreisverbod werd opgelegd in toepassing van artikel 74/11, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er is – in tegenstelling tot wat verzoekende partij tracht voor te houden – geen sprake van een discretionaire bevoegdheid. Verweerder wijst hierbij op volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

*“Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.*

*Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen.” (R.v.V. nr. 123.427 dd. 30.04.2014)*

*Terwijl verweerder ten overvloede nog opmerkt dat er geen motivering in de bestreden beslissing dient te worden opgenomen om welke reden er geen toepassing zou worden gemaakt van de mogelijkheid om zich te onthouden van het uitvaardigen van een inreisverbod.*

*“Uit de samenlezing van het bepaalde in artikel 74/11, § 1, tweede lid en 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt dat in de regel een inreisverbod wordt opgelegd indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, zoals in casu, of indien voor het vrijwillig vertrek geen termijn wordt toegestaan, en dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich hiervan in individuele gevallen omwille van humanitaire redenen kan onthouden. Uit het genoemde artikel 74/11 van de vreemdelingenwet blijkt echter niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris gehouden is om, bij het uitvaardigen van een terugkeerbesluit en bij het vaststellen van één van de in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalde gevallen, telkens uitdrukkelijk te motiveren waarom hij geen toepassing maakt van de mogelijkheid om zich te onthouden van het uitvaardigen van een inreisverbod. De verzoeker duidt geen ander wettelijke of reglementaire bepaling aan waaruit specifiek blijkt dat bij het uitvaardigen van een inreisverbod uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom geen toepassing wordt gemaakt van de mogelijkheid voorzien in artikel 74/11, § 2, tweede lid van diezelfde wet. Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van oordeel dat het opgelegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat “niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan”, hetgeen betekent dat de verzoeker een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Daargelaten de vraag of de gemachtigde van de staatssecretaris zich uit eigen beweging dan wel slechts op verzoek van de betrokkene kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod, vereist de materiële motiveringsplicht niet dat bijkomend wordt gemotiveerd waarom, bij wege van uitzondering, geen gebruik wordt gemaakt van de mogelijkheid om wegens humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen” (R.v.V. nr. 91 663 van 19 november 2012, [www.rvv-ccce.be](http://www.rvv-ccce.be), onderlijning toegevoegd)*

*Nopens de termijn van het inreisverbod werd ook afdoende gemotiveerd en er werd rekening gehouden met de volgende elementen om te besluiten tot een termijn van drie jaar:*

- asielaanvraag en aanvraag tot medische regularisatie werden negatief afgesloten, reden waarom geen schending van artikel 3 EVRM kan worden weerhouden;*
- weigering van voltrekking van het huwelijk van verzoekende partij om reden dat deze enkel gericht is op het verwerven van een verblijfsrecht;*
- er is geen enkel wettelijk motief voor verzoekende partij om alsnog in België te verblijven;*
- belang van de immigratiecontrole.*

*Een inreisverbod van drie jaar werd proportioneel geacht omwille van voormelde elementen en ook omwille van de hardnekkigheid van verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te verblijven.*

*Uit het dossier is ook gebleken dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.*

*Verweerder wijst erop dat in het inreisverbod uitdrukkelijk toegelicht wordt waarom werd geopteerd voor het opleggen van een termijn van drie jaar voor het inreisverbod.*

*Deze motivering is in overeenstemming met Considerans 14 van de Terugkeerrichtlijn, waarin wordt gestipuleerd: “(...) De duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandig heden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijf jaar. In deze context dient in het bijzonder rekening te worden gehouden met het feit dat de betrokken onderdaan van een derde land reeds het onderwerp is*

*geweest van meer dan één terugkeerbesluit of uitzettingsbevel of dat hij zich op het grondgebied van een lidstaat heeft begeven, terwijl een inreisverbod van kracht was.”*

*Dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris wordt verwezen naar het feit dat er sprake is van een niet uitgevoerd bevel om het grondgebied te verlaten, is dan ook wel degelijk een relevante factor bij de beoordeling van de termijn van het inreisverbod. De motivering van de bestreden beslissing is conform aan de ratio van de Europese wetgever.*

*De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij een inreisverbod diende te worden afgeleverd.*

*De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.*

*De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting, de redelijkheidsverplichting, het proportionaliteitsbeginsel en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen, waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.*

*Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”*

4.1.3.1. Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de partijen en hun advocaat ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling mogen voordragen en dat geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn.

Een middel moet in principe in het inleidend verzoekschrift worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas later aan het licht komt. Het is ook nieuw indien het in het verzoekschrift is ontwikkeld, doch indien er in latere procedurestukken, zoals in de synthesememorie voor de Raad, een andere invulling of draagwijdte aan wordt gegeven (RvS 26 juni 2014, nr. 227.901).

Te dezen heeft de verzoeker in het verzoekschrift tot nietigverklaring in een eerste middel de schending aangevoerd van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het middel in het verzoekschrift blijkt niet dat ook de schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet werd aangevoerd.

In de synthesememorie, voert de verzoeker voor het eerst een schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet (*iuncto* artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet). Hij laat gelden dat deze bepalingen onverminderd met elkaar verbonden zijn, doch hij brengt geen enkel argument aan waaruit dit zou blijken. Waar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op beslissingen tot verwijdering, heeft artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet betrekking op het opleggen van een inreisverbod. Aldus kan de verzoeker de schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet niet voor het eerst in zijn synthesememorie aanvoeren. Het middel is bijgevolg, in zoverre de schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt aangevoerd, onontvankelijk.

4.1.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker een inreisverbod voor drie jaar

wordt opgelegd omdat “(d)rie vroegere beslissingen tot verwijdering (...) niet (werden) uitgevoerd”, waarbij wordt overwogen dat de opgelegde duur van drie jaar meer dan proportioneel is aangezien de verzoeker “geen enkel wettelijk motief (heeft) om alsnog in België te verblijven”, gezien zijn “hardnekkigheid (...) om illegaal op het grondgebied te willen verblijven” en aangezien “niet (blijkt) dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar”. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Hij licht niet in het minst toe in welk opzicht de motieven van de bestreden beslissing tegenstrijdig zouden zijn. Gelet op het voorgaande maakt de verzoeker evenmin aannemelijk dat de motivering inzake de duur van het bestreden inreisverbod, waarbij de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris over een zekere discretionaire bevoegdheid beschikt, te summier zou zijn. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

4.1.3.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

4.1.3.3.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.  
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven is een feitenkwestie.

Te dezen wijst de verzoeker er op dat hij een relatie heeft met een Belg met wie hij plannen heeft om te trouwen.

In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met zijn gezinssituatie. Zo wordt omtrent de relatie van de verzoeker en zijn Belgische partner overwogen dat “(d)e Burgerlijke Stand van Antwerpen na negatief advies van het Parket van Antwerpen wettelijke samenwoning van betrokkene met een Belgische onderdane (weigerde) te registreren nadat was vastgesteld dat deze enkel gericht was op het verwerven van een verblijfsrecht voor betrokkene en niet op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht”. Zoals de verzoeker terecht opwerpt, betrof het *in casu* niet de weigering van een aanvraag tot registratie van een wettelijke samenwoning doch een beslissing waarbij geweigerd werd een huwelijk te voltrekken. Dit betreft evenwel een louter materiële vergissing, die de geldigheid van de bestreden beslissing niet aantast (cf. RvS 11 februari 2000, nr. 85.298). Feit is immers dat in de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van het district Deurne van 14 september 2015, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, wordt vastgesteld dat het huwelijk “niet gericht is op het aangaan van een duurzame relatie tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsvergunning”. Deze beslissing, die zich in het administratief dossier bevindt, is bekleed met een vermoeden van wettigheid. De omstandigheid dat deze beslissing het voorwerp uitmaakt van een beroep bij de burgerlijke rechter impliceert op zich niet dat deze beslissing onwettig is (cf. RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901).

Voor zover de verzoeker in zijn synthesesmemorie verwijst naar het arrest nr. 128 192 van 21 augustus 2014 van de Raad en het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, f), van de Vreemdelingenwet, wordt er op gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken aangezien niet blijkt dat hij wettelijk samenwoont met zijn Belgische partner en hij tevens geen aanvraag heeft ingediend voor een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging met zijn Belgische partner. Er diende bijgevolg ook geen toepassing te worden gemaakt van artikel 40bis, § 2, eerste lid, f), van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoeker nog aanvoert dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris “*ten allen prijze wil vermijden dat verzoeker middels een huwelijk alsnog tot een machtiging tot verblijf zou raken*”, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. De bestreden beslissing belet de verzoeker niet om alsnog in het huwelijk te treden met zijn Belgische partner, weliswaar buiten het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen. Tevens belet niets de verzoeker, indien zijn beroep tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van het district Deurne van 14 september 2015 wordt ingewilligd, overeenkomstig artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet de opheffing of opschorting van het inreisverbod om humanitaire redenen aan te vragen via een gemotiveerde aanvraag ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland en, nadat het bestreden inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op de vaststelling dat het voorgenomen huwelijk van de verzoeker en zijn Belgische partner “*niet gericht is op het aangaan van een duurzame relatie tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsvergunning*”, toont de verzoeker het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aan.

Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat *in casu* niet wordt betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het voorgehouden gezinsleven van de verzoeker en dus geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke

afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89). Te dezen laat de verzoeker, zo er al sprake zou zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, evenwel na om (concrete) hinderpalen aan te voeren voor het leiden van dit gezinsleven elders.

Een ander belangrijk element van deze billijke afweging is te weten of het privé- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 24 november 1998, nr. 40447/98, Mitchell v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 22 juni 1999, nr. 27663/95, Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 39).

Gelet op het illegaal verblijf van de verzoeker, blijkt niet dat er op de verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om hem op het grondgebied te gedogen vanwege zijn voorgehouden gezinsrelatie met een Belgische partner. Bovendien en nogmaals in de mate dat er al zou worden aangenomen dat er sprake zou zijn van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, blijkt uit alle voorliggende gegevens ontegensprekelijk dat de verzoeker wist (of behoorde te weten) dat zijn (illegale) verblijfssituatie tot gevolg had dat het voortbestaan van dit gezinsleven in België van bij het begin precair was.

Voor zover de verzoeker in zijn synthesesmemorie nog laat gelden dat het *“zeer vreemd voorkomt dat “out of the blue” en naar verzoeker vermoedt net omwille van het huwelijk, hij in augustus een derde bevel om het grondgebied te verlaten krijgt, nadat hij er al twee heeft gekregen”* en dat *“het er dus eerder op lijkt dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een dossier aan het opbouwen was en al voorafgaandelijk aan de beslissing van de Ambtenaar van Burgerlijke stand van de stad Antwerpen, wist dat hij verzoeker zou opsluiten en terugsturen”*, wat volgens hem niet strookt met artikel 8 van het EVRM, is zijn kritiek niet gericht tegen het thans bestreden inreisverbod, doch tegen het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat. Deze grief wordt aldus niet dienstig aangevoerd.

Gelet op het voorgaande toont de verzoeker geen disproportionaliteit aan tussen zijn persoonlijke belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn voorgehouden gezins- en privéleven verder te zetten in België hoewel hij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.1.3.3.2. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.



Te dezen voert de verzoeker aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen rekening heeft gehouden met zijn familieleden.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering betreft, zodat de verzoeker zich niet dienstig op de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan beroepen.

Daargelaten het voorgaande, wordt er ten overvloede op gewezen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen uitdrukkelijke motiveringsplicht bevat en dat, zoals hoger reeds werd aangetoond, bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met het gezinsleven van de verzoeker.

4.1.3.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.1.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. De omstandigheid dat in de bestreden beslissing een keer het persoonlijk voornaamwoord "zij" wordt gebruikt in plaats van "hij", betreft een louter materiële vergissing, die de geldigheid van de bestreden beslissing niet aantast (cf. RvS 11 februari 2000, nr. 85.298). Door hierop te wijzen toont de verzoeker niet aan dat geen doorgedreven onderzoek van het dossier zou zijn gebeurd.

4.1.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot het opleggen van een inreisverbod voor een duur van drie jaar heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

4.1.3.6. De verzoeker maakt evenmin een schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk. Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

4.1.3.7. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel van zijn synthesesmemorie voert de verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

*"Doordat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, verzoeker nooit uitnodigden om gehoord te worden betreffende haar dossier.*

*Terwijl het algemeen rechtsbeginsel, zoals beschreven door de raad van state in haar arrest van 30 maart 1999, n 40/99 B.15.4, gepubliceerd op de site van de Raad van State, waarin zij het beginsel omschrijft als : “soient préalablement entendus ceux qu'elle concerne, même quand cette audition n'est pas expresseément prévue, et ce en application d'un principe général de droit”*

*Aangezien dit beginsel niet rechtstreeks is opgenomen in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient verzoeker zich te baseren op de in de rechtspraak en rechtsleer ontwikkelde voorwaarden;*

*Dat er twee voorwaarden zijn vooraleer het hoorrecht toepasselijk is (“Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belge et européenne”, Janssens, S., Robert, P., RDE, 2013, 174, p 381) : de door de overheid genomen maatregel is een ernstige inbreuk en de maatregel is gebaseerd op een persoonlijke gedraging van de betrokkene.*

*Dat in casu staat het onomstotelijk vast dat aan beide voorwaarden is voldaan :*

- de maatregel heeft een ingrijpend gevolg op de mogelijkheid van verblijf van verzoeker en kan leiden (heeft geleid) tot de gedwongen repatriëring en*
- bovendien is het een beslissing op een verzoek dat verzoeker zelf richtte en gebaseerd op zijn eigen en persoonlijke situatie.*

*Daarenboven stelt de beslissing dat :*

*“Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar”*

*Dat verzoeker erop wijst dat zij, wat niet betwist wordt door de staatssecretaris, :*

- Sinds 2012 in België is*
- Hij ondanks zijn precair verblijf, nooit in aanraking kwam met de politie en hem geen enkel misdrijf kan worden verweten*
- Hij zich klaar maakt voor een huwelijk*

*Dat deze “omstandigheden” uiteraard er wel toe kunnen leiden dat er geen inreisverbod en zeker niet van drie jaar wordt opgelegd;*

*Dat dan ook blijkt dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft nagelaten een degelijk onderzoek te verrichten, alleszins heeft hij bij dit onderzoek het hoorrecht volledig genegeerd;*

*Dat mocht de staatssecretaris verzoeker hebben uitgenodigd, dan had hij toelichting kunnen verschaffen over de motieven om geen gevolg te geven aan het bevel alsook waarom het inreisverbod in casu niet conform de wettelijke bepalingen werd getroffen;*

*Dat verzoeker tevens had kunnen duiden dat verzoeker en zijn partner een huwelijk planden en geen wettelijke samenwoonst;*

*Dat dit dossier bij uitstek een dossier is waarbij het hoorrecht een wezenlijk verschil had kunnen maken;*

*Dat een gehoor dan ook uitermate belangrijk zou zijn geweest en had in casu tal van argumenten kunnen opleveren teneinde het inreisverbod te kunnen weerleggen;*

*Dat het bovendien geen beslissing is die automatisch wordt getroffen louter door toedoen van de wet;*

*Dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de mogelijkheid had moeten bieden om extra informatie te verschaffen, voor zover deze nog niet in het dossier verwerkt en neergelegd was, zoals de dagvaarding tot betwisting van de beslissing van de ambtenaar van burgerlijke stand van de Stad Antwerpen;*

*Dat verzoeker nooit de mogelijkheid heeft gekregen om een antwoord te bieden; nooit werd hem verzocht om bijkomende bewijzen voor te brengen en a fortiori onderzocht Staatssecretaris voor Asiel en Migratie nooit de invloed van de beslissing op verzoeker, wat hij bij een uitnodiging of een gehoor wel had kunnen doen.*

*Dat het dan ook als een paal boven water staat dat het hoorrecht van verzoeker niet werd gehonoreerd en hij zijn dossier dan ook niet terdege konden verdedigen.*

*Dat het hoorrecht immers inhoudt dat verzoeker ook over een redelijke tijdspanne dient te beschikken om zijn opmerkingen over te maken ("Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belge et européenne", Janssens, S., Robert, P., RDE, 2013, 174, p 383); ook dit gebeurde in huidig dossier niet.*

*Dat bovendien de betrokkene expliciet dient te worden uitgenodigd om zijn zienswijze uit de doeken te doen. ("Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belge et européenne", Janssens, S., Robert, P., RDE, 2013, 174, p 381; OPDEBEEK I., "De hoorplicht", in Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, p. 265). Dit is niet gebeurd.*

*Dat daarenboven geen enkele uitsluitinggrond op verzoeker van toepassing is. Zo was de beslissing niet urgent, verzoeker was perfect in de mogelijkheid om gehoord worden; de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, dan wel de stad Antwerpen, was/is op de hoogte van zijn verblijfplaats.*

*Dat de beslissing was evident was en een logisch gevolg van het toepassen van de wet; ze behelsde een diepgaande interpretatie van de situatie van verzoeker.*

*Dat er voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen enkel beletsel was om verzoeker te horen, noch was er een reden waarom het niet zou hoeven te gebeuren.*

*Dat bovendien een inbreuk op het hoorrecht een schending van een dermate essentieel recht vormt, dat dit de vernietiging van de beslissing kan schragen."*

4.2.2. De verwerende partij antwoordde met betrekking tot het tweede middel, zoals aangevoerd in het verzoekschrift, het volgende in haar nota met opmerkingen:

*"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:  
- de zorgvuldigheidsplicht, inbegrepen het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel.*

*Verweerder benadrukt dat het recht te worden gehoord, dat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie verankerd is, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.*

*Het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt ter zake:*

*"Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C- 287/02, Jurispr. blz. I- 5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C- 141/08 P, Jurispr. blz. I- 9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C- 27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65)." (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)*

*Noch de Richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, noch de nationale bepalingen ter uitvoering van deze richtlijn hebben de voorwaarden bepaald waarin een vreemdeling moet worden gehoord voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt genomen. Evenmin zijn de gevolgen van de schending van die rechten door het Unierecht vastgesteld.*

*In dit geval zijn deze voorwaarden en deze gevolgen een aangelegenheid van het nationale recht, mits de in dat verband vastgestelde maatregelen dezelfde draagwijdte hebben als die voor particulieren in vergelijkbare nationaalrechtelijke situaties (gelijkwaardigheidsbeginsel) en de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk wordt gemaakt (effectiviteitsbeginsel). (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 35)*

*Het staat de lidstaten vrij om de uitoefening van het recht om te worden gehoord van personen die onder het toepassingsgebied vallen van de richtlijn 2008/85/EG op dezelfde wijze te laten plaatsvinden als in interne situaties, zolang de wijze van uitoefening ervan geen afbreuk doet aan het nuttig effect van die richtlijn. (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13, punt 36)*

*Verwerende partij wijst op de doelstelling van de richtlijn 2008/115/EG, die erin bestaat om in het kader van een gedegen migratiebeleid een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, waarbij duidelijke, transparante en billijke regels worden vastgesteld (punt 4 van de considerans van de voornoemde richtlijn).*

*De verwijdering van elke illegaal verblijvende onderdaan van een derde land is bovendien een prioriteit voor de lidstaten, overeenkomstig het stelsel van richtlijn 2008/115 (HvJ, 6 december 2011, Achughbadian, C- 329/11, punt 38; HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 43).*

*De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Derhalve is ook de hoorplicht, als bestreden beslissing niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003).*

*Bovendien is het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567)*

*Het stond verzoekende partij bovendien vrij om via de geijkte wegen aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden tot verblijf en zo de rechten uit te putten waarover zij meent te beschikken. In het kader daarvan stond het haar vrij om aan verweerder alle volgens haar nuttige inlichtingen te verschaffen en de volgens haar nuttige opmerkingen kenbaar te maken. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoekende partij nagelaten heeft gebruik te maken van de wettelijk geijkte procedures.*

*Verzoekende partij heeft derhalve de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.*

*In het licht van de doelstelling van de richtlijn 115/2008/EG, het feit dat zij voor de Belgische autoriteiten niet aannemelijk heeft kunnen maken een recht op verblijf te hebben in het Rijk, kan zij overigens niet dienstig voorhouden als zou op het bestuur een verplichting rusten om een persoonlijk onderhoud te organiseren vooraf aan het nemen van de bestreden beslissing.*

*Zie ook:*

*“De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag om machtiging tot verblijf en deze met alle nodige stukken te onderbouwen. Bovendien stond het de verzoekende partij steeds vrij haar zelf geïnitieerde aanvraag aan te vullen. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat zij niet de kans had om haar standpunt te verduidelijken betreffende de redenen die haar zouden verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst teneinde aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het enkele feit dat de verzoekende partij niet persoonlijk werd gehoord, doet hieraan geen afbreuk. De verzoekende partij blijft overigens ook in gebreke te duiden welke elementen zij alsnog had wensen aan te brengen.” (R.v.V. nr. 140.472 dd. 06.03.2015)*

*Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).*

*Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen*

*dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.*

*Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)*

*Het opsommen van elementen waarmee in de bestreden beslissing reeds rekening werd gehouden, laat geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.*

*Verzoekende partij toont noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.*

*Verweerder wijst hieromtrent nog op volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:*

*“4.2. Allereerst moet worden gesteld dat verzoekers reeds herhaalde malen de kans kregen om hun situatie aan verweerder uiteen te zetten in het raam van een asielaanvraag en van aanvragen om in toepassing van de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en verweerder de bestreden beslissing pas nam nadat de bevoegde instantie had geoordeeld dat verzoeker geen nood had aan de vluchtelingenstatus en na te hebben vastgesteld dat verzoekers niet in de voorwaarden waren om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Zij kunnen dan ook niet worden gevolgd in hun standpunt dat zij hun argumentatie niet konden ter kennis brengen aan verweerder alvorens deze de bestreden beslissing nam en dus onvoldoende werden gehoord. De hoorplicht houdt ook niet in dat een vreemdeling nogmaals in staat moet worden gesteld om zijn standpunt kenbaar te maken omtrent een te nemen verwijderingsbeslissing indien hij reeds naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar kon maken inzake het al dan niet rechtmatig karakter van zijn verblijf (cf. mutatis mutandis HvJ 5 november 2014, C-166/13, punt 60).*

*Er moet ten overvloede worden geduïd dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden. Verzoekers maken evenwel niet aannemelijk dat zij verweerder nog inlichtingen hadden kunnen verschaffen die hem er konden van weerhouden vast te stellen dat hij toepassing diende te maken van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Zij verwijzen naar de inlichtingen die waren opgenomen in hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd, doch deze inlichtingen waren verweerder uiteraard reeds bekend op het ogenblik dat hij de in casu bestreden beslissing nam aangezien de aanvraag waarnaar zij verwijzen werd ingediend voor de bestreden beslissing werd genomen.” (R.v.V. nr. 138.720 dd.18.02.2015)*

*Verweerder herhaalt overigens dat de bestreden beslissing een materiële misslag bevat. Waar ‘wettelijke samenwoning’ werd geschreven, werd eigenlijk ‘huwelijk’ bedoeld.*

*Dat blijkt ook uit het administratief dossier. Immers werden het negatief advies van de procureur des Konings en ook de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand gevoegd.*

*Deze materiële misslag kan in geen geval tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.*

*Zie naar analogie:*

*“Er dient te worden vastgesteld dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Raad bij arrest van 21 januari 2009 nr. 21 701 aan eerste verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd. Dat de Raad deze statussen aan eerste verzoekster geweigerd heeft, steunt bijgevolg op een correcte feitenvinding. De omstandigheid dat in de bestreden beslissing een verkeerde datum van dit arrest wordt vermeld, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoekster zich in de voorwaarden bevond om een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker te krijgen. Een materiële vergissing in de datum van het arrest van de Raad kan niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.” (RvV nr. 86 593 van 31 augustus 2012)*

*“De materiële misslag, wat het cijfer 1459, 50 betreft, doet geen afbreuk aan het kennelijk redelijk motief dat geen afdoende bewijs is geleverd over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken en aan de mogelijkheid voor verzoeker om, aan de hand van het motief in de bestreden beslissing, het juiste bedrag te kennen.” (RvV nr. 84 403 van 10 juli 2012)*

*Terwijl ook het gegeven dat beroep werd ingesteld tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, geen enkele invloed kan teweegbrengen op de thans genomen bestreden beslissing houdende het opleggen van een inreisverbod van drie jaar.*

*De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.*

*De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.*

*Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”*

4.2.3.1. Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36 ). Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Luidens vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een inreisverbod, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek al dan niet opleggen van een inreisverbod voor drie jaar hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Te dezen laat de verzoeker gelden dat hij, indien hij gehoord zou zijn geweest, aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris toelichting had kunnen verschaffen over zijn *“motieven om geen gevolg te geven aan het bevel alsook waarom het inreisverbod in casu niet conform de wettelijke bepalingen werd getroffen”*, dat hij had kunnen duiden dat hij en zijn partner een huwelijk planden en geen wettelijke samenwoning, en dat hij een beroep had ingesteld tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van het district Deurne van 14 september 2015.

De verzoeker betwist de vaststelling dat hij drie vroegere verwijderingsbeslissingen niet heeft uitgevoerd evenwel niet. Hij beweert weliswaar dat hij, indien hij gehoord zou zijn geweest, toelichting had kunnen verschaffen over zijn *“motieven om geen gevolg te geven aan het bevel alsook waarom het inreisverbod in casu niet conform de wettelijke bepalingen werd getroffen”*, doch hij laat na om nader te specificeren

welke concrete motieven hij dan wel had kunnen aanvoeren. Aldus beperkt de verzoeker zich tot een eerder vaag en louter theoretisch betoog dat niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

Wat betreft de omstandigheid dat de bestreden beslissing een overweging bevat over de weigering van een aanvraag tot registratie van een wettelijke samenwoning, terwijl het *in casu* een weigering van een huwelijksvoltrekking betrof, werd er hierboven bij de bespreking van het eerste middel (zie punt 4.1.3.3.1.) reeds op gewezen dat dit een louter materiële vergissing betreft die de geldigheid van de bestreden beslissing niet aantast (*cf.* RvS 11 februari 2000, nr. 85.298). Bovendien bevindt de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van het district Deurne van 14 september 2015 tot weigering van de huwelijksvoltrekking zich in het administratief dossier, zodat de verzoeker, indien hij gehoord zou zijn geweest, hieromtrent niets nieuws had kunnen aanbrengen.

Waar de verzoeker laat gelden dat hij aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris had kunnen meedelen dat hij een beroep had ingesteld tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van het district Deurne van 14 september 2015, wordt er nogmaals op gewezen dat deze beslissing bekleed is met een vermoeden van wettigheid en dat de omstandigheid dat deze beslissing het voorwerp uitmaakt van een beroep bij de burgerlijke rechter op zich niet impliceert dat deze beslissing onwettig is (*cf.* RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901). Aldus maakt de verzoeker niet aannemelijk dat dit gegeven tot een andere vaststelling in de bestreden beslissing had kunnen leiden dan dat hij “*geen enkel wettelijk motief (heeft) om alsnog in België te verblijven*” en dat “*niet (blijkt) dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar*”.

De schending van het hoorrecht kan niet worden aangenomen.

4.2.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.2.3.3. Het tweede middel is ongegrond.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN